

Vader en zoon Bogaerts ruilen de bankwereld voor de misdaad

ONZE THRILLERS GROEIEN TUSSEN DE KOFFIEKOEKEN

'Schrijf over dingen die je kent.' Willy Bogaerts en zijn zoon Steven schrijven samen thrillers die zich in Leuven afspeelen. Ze hebben pas hun tweede boek uit, *Het intieme verlangen*. 'Ja, Louis Tobback mag ook weer meedoen.' Jo De Ruyck

eft Pieter Aspe, Mechelen Deflo en ook Leuven zijn thrillers die de stad gebruiken. De geestelijke vaders van de serie zijn Willy Bogaerts en Steven Bogaerts. Na *Blik vol met angst* en *De laatste dans*, hebben vader Willy (60) en zoon Steven (30) hun tweede klaar: *Het intieme verlangen*.

hun eerste roman schreven, kozen de vaders de stad als uitgangspunt en daarop baseerden ze hun tweede reden voor. 'Schoenmaker, de laatste dans, dachten we', zegt Willy Bogaerts. 'Ik werkte vroeger bij ING, mijn vader werkte altijd aan de slag bij Dexia. De stad is de wereld die we van binnen en van buiten kennen.'

Komen twee bankmensen erbij te schrijven? En dan nog samen? 'Professioneel ben ik met communicatie en ik schrijf al heel lang artikels over sciencefiction en *Star Trek* in het bijzonder. Het bepaald moment kwam ik van mijn vader had geschreven. 'Steven is een kind van de generatie die dweept met sciencefiction, Louis Verbeeck en Miel de Boer. Toen begon ik als student cursiefjes te schrijven. Bovendien heb ik een beroep duizenden recepties moeten schrijven en wanneer mensen een glasje willen, beginnen ze te vertellen. Ik heb veel van die verhalen op mijn vaders' schrijft en thuis vertelde ik wel eens van die verhalen. Mijn zoon noemde me een verhaaltjesverzamelaar. Op mijn vader sloot ik, eigenlijk bij wijze van spreken die verhalen eens op papier te zetten.'

Wat aanvankelijk alleen doen? 'Het is eigenlijk wel. Onze samenwerking is ontstaan uit discussies over het verhaal.' 'Mijn vader bedenkt en bewaakt de details en ik zorg dat de details kloppen en dat alles strookt met de realiteit. Het is niet zoals Jan Terlouw en

zijn dochter die afwisselend een hoofdstuk schrijven.'

Verloopt de samenwerking altijd goedgeluimd?

Steven (lacht) 'Mijn vader schrijft het en ik zeg dat het nergens naar lijkt. Nee, ons eerste boek leek qua volume op *Lord of the Rings*. Toen mijn vader het boek aanbood bij de uitgeverij, kreeg hij te horen: 'Zeg, Bogaerts, weet je wel hoeveel papier kost?' Mijn vader heeft het lastig met compact schrijven, ik ben dus de schrapper.'

Willy: 'De botsing van de generaties onderkennen wij aan den lijve. Ik ben zestig, Steven dertig. Hij is een kind van de sms-generatie terwijl ik veel lyrischer schrijf. Hij noemt me wel eens 'mijnheer bijvoeglijk naamwoord'. De overdosis adjectieven kiepert hij er gewoon uit.'

Steven: 'We vullen elkaar uitstekend aan. Aan de verhaallijn raak ik nauwelijks. Dat hoeft ook helemaal niet.'

Een bloemrijke zin als 'De ultieme glimlach van de nacht wenkte' komt dus van uw vader?

Steven: 'Absoluut, maar ik vond het zo'n mooie dat ik hem liet passeren.'

Willy: 'Ik zit in een leeskring waar we behoorlijk serieuze boeken lezen, wereldliteratuur zeg maar. Stiekem droom je ervan ooit ook zoiets te schrijven en dat smokkel je dan wel in het genre waarmee je bezig bent. Trouwens, een thriller hoeft niet zakelijk en droog te zijn, er mag een literair kantje aan zitten.'

Het valt me op dat uw boeken iets moeilijker zijn dan pakweg een Aspe.

Steven: 'Ik kan niet vergelijken, ik heb nooit iets van Pieter Aspe gelezen. Ik lees trouwens vaak uitsluitend Engelstalige boeken.'

Willy: 'Het was ook helemaal niet de bedoeling Aspe of Deflo te kopiëren. Weet u waarom wij schrijven? Zeker niet voor geld of roem. We schrijven een eerste boek om

het tweede te kunnen schrijven, een tweede om het derde enzovoort.'

Aspe en Deflo zijn ook aan een stad verbonden, op die manier vallen jullie toch wel te vergelijken?

Willy: 'Toch hebben we niet daarom voor Leuven gekozen. We houden van 'levend schrijven', boeken waarin het echte leven binnensluip. Als je zo schrijft, is het logisch dat je vertelt over wat je kent en dat is Leuven, van de universiteit over het ziekenhuis tot burgemeester Tobback.'

Moet u met bestaande mensen niet uitkijken in een misdaadroman?

Willy: 'In *Het intieme verlangen* komen maar twee echte figuren voor: Louis Tobback, we noemen hem de kleine keizer, en rector Marc Vervenne. Dat vormt geen enkel probleem want geen van beiden ageert in ons verhaal, ze staan er volkomen buiten. Van Tobback weten we trouwens dat hij er geen probleem mee heeft. Toen hij over onze thriller hoorde, schijnt hij gezegd te hebben: 'Als ze van Leuven maar geen maffiastad maken, is het me allemaal best.'

In hoeverre zit u in uw personages?

Willy: 'Wij zijn onze hoofdpersonages niet, maar onvermijdelijk stop je er wel eens wat van jezelf in. Mijn inspecteur drinkt Lindemans kriek en dat komt omdat ik elke avond een Lindemans drink, dat hoort bij het levend schrijven.'

Steven: 'Van mij zitten er vooral restaurantjes in Leuven in. Plekken waar je geweest bent en die achteraf kunnen dienen in het verhaal. Van café De appel bijvoorbeeld hebben we het stamcafé van onze politiemannen gemaakt.'

U bent ongeveer kind aan huis bij de Leuvense politie, hoor ik.

Willy: 'Dat is veel gezegd, maar we kunnen er altijd binnenspringen om te checken hoe het politiewerk verloopt. We zien zoveel Amerikaanse misdaadseries op tv dat het

risico bestaat dat je onbewust Amerikaanse elementen laat binnensluipen en dat wilden we vermijden. Het moet allemaal kloppen. Dan nog maak je wel eens een foutje. In *Het intieme verlangen* plaatsens we een speurder over van Luik naar Leuven. Het kan, maar een mutatie van de ene naar de andere taalgemeenschap is erg uitzonderlijk, hoorden we nadien.'

Steven: 'We verzorgen onze research, maar die verloopt net zo goed via het internet. Google bestaat, waarom het niet gebruiken?'

'WE SCHRIKKEN ERVAN HOE DE REALITEIT ONZE FICTIE INHAALT'

Hoe verloopt uw samenwerking in de praktijk? U woont toch bij elkaar?

Steven: 'Nee, ik woon samen met mijn vriendin. Meestal overleggen we met elkaar bij de koffiekoecken op zondagmorgen. Daar groeien onze boeken tot wat ze zijn. Veel vaders gaan met hun zoon naar het voetbal, wij discussiëren over ons boek.'

Willy: 'We zitten natuurlijk ook niet alle dagen samen, daarvoor bestaat er e-mail. Dat zou Steven trouwens niet lukken want die jongen heeft zeven levens. Hij heeft een zware job, hij maakt websites, hij is bezig met sciencefiction, schrijft muziek, gaat soms nog op stap met zijn discobar en ten slotte is er het boek.'

Uw nieuwe boek verweeft enkele verhaallijnen, van terrorisme en fraude tot de moord op een vijftienjarig meisje, Silke. Waar heeft u bijvoorbeeld die moord vandaan?

'ONS EERSTE BOEK LEEK QUA VOLUME OP LORD OF THE RINGS'

Steven: 'Het begon eigenlijk bij de locatie, de vaart in Leuven. Wat zou daar kunnen mislopen, denk je dan.'

Willy: 'Bovendien hebben we hier jaren geleden de zaak gehad rond het kasteel in Wespelaar-Tildonk. De zoon van de kasteelheer vermoordde toen een buurmeisje op de dag van haar plechtige communie. Dat voorval was me bijgebleven en in combinatie met de locatie is zo dat plotelement gegroeid.'

Steven: 'Het dramatische is dat wat wij als fictie hadden geschreven, enkele maanden later ongeveer het verhaal van Annick Van Uytzel werd. Ik kan je verzekeren dat we behoorlijk schrokken van de mate waarin de realiteit de fictie kan inhalen.'

Zit er een boodschap in uw thrillers?

Willy: 'We hebben iets tegen façades. Mensen die te allen prijze een façade willen optrekken, daar gaan wij steevast tegenin.'

Steven: 'Tegelijk tonen we keer op keer de menselijkheid van onze personages. De politiemans is ook maar een mens, maar net zozeer de misdadiger. Het is dus niet onmogelijk dat je in onze boeken een wat ongemakkelijke sympathie voor een crimineel krijgt.'

En hoe zit het met de sympathie van de lezers na jullie eerste boek?

Willy: 'We zijn nog maar kleine muizen. Toch hebben we op Blik vol passie zo'n tweehonderd reacties gekregen. Meestal positieve, soms ook grappige. Je hebt er geen idee van waar mensen ons boek overal hebben gelezen, van het bed over het strand in Griekenland tot de wc. Daar kregen we zelfs een foto van.'

Willy en Steven Bogaerts,
Het intieme verlangen,
The House of Books,
288 blz., 15,90 euro
Zie ook pag. 20